

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในห้องเรียนปกติโดยทั่ว ๆ ไป จะมีนักเรียนที่มีสติปัญญา การเรียนรู้ และพฤติกรรมแตกต่างกันไป ปัญหาการเรียนและพฤติกรรมบางอย่างเป็นลักษณะของเด็กพิเศษที่มีความต้องการพิเศษ จึงเป็นหน้าที่ของครูที่ต้องศึกษาเด็ก เมื่อรู้จักเด็กเป็นอย่างดีแล้วจึงจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับศักยภาพของนักเรียน เพื่อให้เด็กเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์

เด็กที่มีความต้องการพิเศษ (Children with Special Need) หมายถึง เด็กที่ไม่อาจพัฒนาความสามารถได้เท่าที่ควร มีสาเหตุจากสภาพความบกพร่องหรือความแตกต่างทางร่างกาย สติปัญญา และอารมณ์ และรวมถึงเด็กที่มีความสามารถพิเศษอีกด้วย จำเป็นต้องจัดการศึกษาพิเศษให้เหมาะสมกับลักษณะและความต้องการของเด็ก (ศรียา นิยมธรรม, 2541; อุบล เล่นวารี, 2542; คารณี สักคีศิริผล, 2545)

คารณี สักคีศิริผล (2545) กล่าวถึง เด็กที่มีความต้องการพิเศษ แบ่งเป็นประเภทต่าง ๆ สรุปได้ดังต่อไปนี้

1. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน (children with hearing impairment) หมายถึง เด็กที่สูญเสียการได้ยิน ในระดับหูตึงหรือหูหนวก ซึ่งอาจจะสูญเสียการได้ยินมาแต่กำเนิดหรือภายหลังก็ตาม
2. เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา (children with mental retardation) หมายถึง เด็กที่มีสติปัญญาค่าต่ำกว่าเด็กปกติทั่วไป
3. เด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกายและสุขภาพ (children with physical impairment) หมายถึง เด็กที่มีอวัยวะไม่สมบูรณ์ อวัยวะส่วนใดส่วนหนึ่งหรือหลายส่วนขาดหายไป กระดูกและกล้ามเนื้อพิการ เจ็บป่วยเรื้อรัง รุนแรง มีความพิการของระบบประสาท (nervous system) มีความลำบากในการเคลื่อนไหว ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการศึกษาในสภาพปกติ ทั้งนี้ไม่รวมพวกพิการทางประสาทสัมผัส เช่น เด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น หรือเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
4. เด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น (children with visual impairment) หมายถึง เด็กตาบอดหรือเด็กที่มีสายตาเหลืออยู่น้อยมาก
5. เด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรม (children with behavior disorders) หมายถึง เด็กที่ไม่สามารถเรียนหนังสือได้เช่นเดียวกับเด็กปกติทั่วไป แต่ไม่ได้มีสาเหตุ มาจากองค์ประกอบทางสติปัญญา การรับรู้ ความบกพร่องทางร่างกายหรือสุขภาพ ไม่สามารถปรับตัวเข้ากับเพื่อนได้

มีพฤติกรรมไม่เหมาะสมกับเพศและวัย มีปัญหาทางอารมณ์ หรือแสดงอาการเจ็บป่วย โดยมีสาเหตุมาจากจิตใจ ได้แก่ ความวิตกกังวล หรือหวาดกลัว

6. เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ (children with learning disorders) หมายถึง เด็กที่มีความบกพร่องในขบวนการทางจิตวิทยาทำให้มีปัญหาด้านการใช้ภาษา ด้านการฟัง การพูด การอ่าน การเขียนและการสะกดคำหรือมีปัญหาการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ซึ่งปัญหาดังกล่าวมิได้มีสาเหตุมาจากความบกพร่องทางร่างกาย ทางการเห็น ทางการได้ยิน ทางสติปัญญา อารมณ์ และสภาพแวดล้อม

7. เด็กสมาธิสั้น (children with attention deficit/hyperactivity disorders) หมายถึง เด็กที่มีความผิดปกติทางพฤติกรรมชนิดหนึ่ง ได้แก่ การขาดสมาธิ (inattention) พฤติกรรมซุกซนอยู่ไม่นิ่ง (hyperactivity) ขาดความยับยั้งชั่งใจหุนหันพลันแล่น ทำอะไรไม่คิดให้รอบคอบ (impulsivity) และพฤติกรรมที่แสดงออกไม่เหมาะสมกับวัย หรือระดับพัฒนาการและต่อเนื่องนานเกิน 6 เดือนขึ้นไป พฤติกรรมเหล่านี้ปรากฏก่อนอายุ 7 ปี และมีความรุนแรงส่งผลกระทบต่อ การดำรงชีวิตประจำวัน การเรียน การปรับตัวในสังคม พฤติกรรมเหล่านี้ต้องเกิดทั้งที่บ้านและโรงเรียน

8. เด็กที่มีความบกพร่องทางการสื่อความหมาย (children with communication disorders) หมายถึง เด็กที่มีความบกพร่องในการเข้าใจหรือการใช้ภาษาพูดจนไม่สามารถสื่อความหมายกับผู้อื่นได้ตามปกติ เช่น การพูดไม่ชัด จังหวะการพูดไม่ดี คุณภาพของเสียงผิดปกติ ตลอดจนการพูดผิดปกติที่เกิดจากการมีพยาธิของระบบประสาทส่วนกลาง หรือระบบประสาทส่วนปลาย รวมทั้งอะเฟเซีย ซึ่งมีความบกพร่องทั้งในด้านการรับรู้และการแสดงออกทางภาษา เป็นต้น

9. เด็กออทิสติก (children with autism) หมายถึง เด็กที่มีพัฒนาการล่าช้าหรือถดถอย แสดงปฏิกิริยาตอบสนองต่อสิ่งแวดล้อมในลักษณะแปลก ๆ เช่น หลีกเลียงการมอง หน้าผู้อื่น ไม่สบตา การแสดงปฏิกิริยาตอบโต้ต่อเสียงที่ได้ยิน การสัมผัส หรือความเจ็บปวดในลักษณะที่มากเกินไป หรือน้อยเกินไป หรือไม่แสดงปฏิกิริยาตอบโต้สิ่งเร้าใด ๆ ทั้งสิ้น แสดงอาการสนใจต่อตนเอง หรือการกระตุ้นตนเองโดยไม่สนใจต่อสิ่งแวดล้อม มีปัญหาด้านการพูดและภาษา ไม่สามารถแสดงปฏิกิริยาตอบโต้กับคน สิ่งของ หรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้

10. เด็กที่มีความพิการซ้ำซ้อน (children with multiple handicapped) หมายถึง เด็กที่มีสภาพพิการตั้งแต่สองอย่างขึ้นไปในบุคคลเดียวกัน เช่น เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา รวมทั้งสูญเสียการได้ยิน หรือเด็กที่ตาบอดและสูญเสียการได้ยิน เป็นต้น และสภาพความพิการนี้จะส่งผลให้เกิดการด้อยความสามารถในการดำรงชีวิต ทั้งเป็นอุปสรรคต่อการได้รับการศึกษา

11. เด็กที่มีความสามารถพิเศษ (children with gifted/talented) หมายถึง เด็กที่แสดงออกซึ่งความสามารถอันโดดเด่นด้านใดด้านหนึ่ง หรือหลายด้านในด้านสติปัญญา ความคิดสร้างสรรค์ การใช้ภาษา การเป็นผู้นำ การสร้างงานด้านทัศนศิลป์และศิลปะการแสดง ความสามารถทาง

คนตรี ความสามารถทางกีฬา และความสามารถทางวิชาการในสาขาใดสาขาหนึ่ง หรือหลายสาขา
 อย่างเป็นที่ประจักษ์ เมื่อเปรียบเทียบกับเด็กอื่นที่มีอายุระดับเดียวกัน สภาพแวดล้อมเดียวกัน

ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2)
 พุทธศักราช 2545 หมวด 2 มาตรา 10 บัญญัติไว้ว่า การจัดการศึกษา ต้องจัดให้บุคคลมีสิทธิ
 และโอกาสเสมอกัน ในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ไม่น้อยกว่าสิบสองปีที่รัฐต้องจัดให้อย่างทั่วถึง
 และมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลซึ่งมีความบกพร่องทางร่างกาย
 จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม การสื่อสารและการเรียนรู้ หรือร่างกายพิการ หรือทุพพลภาพหรือ
 บุคคล ได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นพิเศษ

การศึกษาพิเศษในที่นี้หมายถึงระบบการจัดการเรียนการสอน ไม่ว่าจะเป็นการจัดหลักสูตร
 โปรแกรม ออกแบบการเรียนรู้ สื่อการสอน การวัดและประเมินผล ตลอดจนลงความเห็น
 ประสิทธิภาพ และบริการต่าง ๆ ที่จัดให้กับนักเรียนที่มีความพิเศษไม่เหมือนกับนักเรียนทั่วไป
 ความพิเศษของเขาเหล่านี้อาจจะเนื่องมาจากปัญหาสุขภาพอนามัย ปัญหาทางร่างกาย ความผิด
 ปกติทางสติปัญญา ดีมากกว่าเด็กปกติหรือด้อยกว่าเด็กในวัยเดียวกัน มีความไม่เหมือนเด็กปกติ
 ด้านความสามารถในการสื่อสารไม่สามารถเรียนรู้ได้โดยวิธีการจัดการเรียนการสอน โดยทั่วไป
 เพื่อให้เด็กกลุ่มนี้ได้รับการศึกษาทัดเทียมกับเด็กปกติตามสิทธิตามรัฐธรรมนูญไทย และเพื่อให้
 พวกเขามีโอกาสพัฒนาตนเองเต็มตามศักยภาพของเขา เป็นบุคคลที่สามารถพึ่งพาตนเองได้ไม่เป็น
 ภาระของครอบครัวและสังคม (สำลี ทองริ้ว, มปป)

เด็กสมาธิสั้น เรียกย่อ ๆ ว่า ADHD ในปัจจุบันพบว่ามีปัญหาของเด็กสมาธิสั้นเพิ่มมากขึ้น
 ไม่ว่าจะเป็นในต่างประเทศหรือในประเทศไทยก็ตาม ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อมที่มีสิ่งเร้าต่าง ๆ
 มากมายกว่าเมื่อในอดีต ตามสถิติพบว่าเด็กที่มีสมาธิสั้นและภาวะอยู่ไม่สุขนี้ จะมีอยู่ประมาณ
 ร้อยละ 5-10 ในห้องเรียน ซึ่งก็เป็นจำนวนไม่น้อย (สันสนีย์ ฉัตรคุปต์, 2546; Bender, 1997)
 มีปัญหาในการเรียนเช่นเดียวกับเด็กที่มีปัญหาการเรียนรู้ (ผดุง อารยะวิญญู, 2542) มีปัญหา
 การเรียนรู้เกี่ยวกับภาษา การอ่าน การสะกด การคัดลายมือ เขียนแล้วลบ ลบแล้วเขียน และคณิตศาสตร์
 (สยมพร เตไพบูลย์, 2543; กรมวิชาการ, หน่วยศึกษานิเทศ, 2544; Bender, 1997; Alban-Mctacalf,
 2001; Dupaul and Stoner, 2003; Mastropieri and Scuggs, 2004) ตามสถิติร้อยละ 9 - 45 ของ
 จำนวนนักเรียนสมาธิสั้นที่มีปัญหาดังกล่าว ทำงานช้า ทำไม่เสร็จ (Bender, 1997) นอกจากนี้มี
 ปัญหาความบกพร่องการเรียนรู้เรื่องการฟัง การพูดและการมีเหตุผล (สยมพร เตไพบูลย์, 2543)

เนื่องจากการจัดการเรียนการสอนในสถานศึกษาทั่วไปตามแนว หลักสูตรสถานศึกษา
 พุทธศักราช 2544 มุ่งเน้นที่นักเรียนปกติที่เป็นนักเรียนกลุ่มใหญ่เป็นหลัก ดังนั้นจึงเป็นการจัด
 การเรียนการสอนที่ไม่สอดคล้องกับนักเรียนที่มีลักษณะพิเศษ โดยเฉพาะนักเรียนที่อยู่ในกลุ่ม
 สมาธิสั้น ซึ่งเป็นกลุ่มที่ต้องการดูแลเป็นพิเศษ การใช้โปรแกรมการศึกษารายบุคคล (Individual
 Education Program) หรือเรียกย่อ ๆ ว่า โปรแกรม IEP ได้รับการยอมรับว่าเป็นทางออกหนึ่ง

ของการจัดการเรียนการสอนที่ให้โอกาสเด็กได้เรียนตามความสามารถ และได้รับบริการพิเศษตามความเหมาะสม (คารณิ ศักดิ์ศิริผล, 2545; Whehman and Mclaughlin, 1981; Dupaul and Stoner, 2003)

โปรแกรมการศึกษารายบุคคล เป็นเครื่องมือในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ โดยยึดหลักการ ความแตกต่างระหว่างบุคคล เป็นการจัดการเรียนการสอนที่เป็นไปตามทฤษฎี พหุปัญญาของการ์ดเนอร์ ทฤษฎีพหุปัญญา กล่าวว่า คนเรามีเชาว์ปัญญา 8 ด้าน ที่ไม่เหมือนและไม่เท่ากัน ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอน ควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่หลากหลาย เพื่อให้ผู้เรียน ที่มีเชาว์ปัญญา แต่ละด้านได้พัฒนาเชาว์ปัญญาด้านที่ถนัด ส่งเสริมเชาว์ปัญญาที่เด็กมีอยู่แล้วให้พัฒนาอีก ๆ ขึ้นไปอีก (ทิสนา เขมมณี, 2548) และการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลนี้เป็นไปตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตราที่ 24 กำหนดว่าการจัดกระบวนการเรียนรู้ ให้สถาบันศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการดังต่อไปนี้ 1) จัดเนื้อหาสาระและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของผู้เรียน โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล

จากเหตุผลและทฤษฎีข้างต้นสรุปได้ว่า โปรแกรมการศึกษารายบุคคล จะเป็นอีกแนวทางหนึ่งที่สามารถช่วยครูจัดการศึกษารายบุคคล เนื่องจากเป็นการจัดการเรียนการสอนที่ตรงกับความรู้ความสามารถของผู้เรียน

โปรแกรมศึกษารายบุคคล เป็นการวางแผนการจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ เป็นการรวบรวมข้อมูลพื้นฐานทางวิชาการของเด็ก จัดทำ เป้าหมาย กำหนดจุดมุ่งหมายและขั้นตอนดำเนินการ กำหนดเนื้อหาสาระของหลักสูตรให้ตรงกับศักยภาพของผู้เรียน ระบุบริการพิเศษที่เด็กแต่ละคนควรได้รับ มีการแสดงพัฒนาการของเด็ก เป็นแผนการศึกษาตลอดปี เปลี่ยนแปลงได้เมื่อพัฒนาการของเด็กเปลี่ยนไป มีการทบทวนแผนทุกภาคเรียน ควรระบุเวลาที่แน่ชัดว่าจะเริ่มแผนนี้เมื่อใด สิ้นสุดเมื่อใดมีการวัดผลสัมฤทธิ์อย่างไร ผู้รับผิดชอบในการจัดทำคือ ครูปกติ ครูการศึกษาพิเศษ ผู้ปกครอง บุคลากรทางการศึกษาและบุคลากรทางการแพทย์ (สุรินทร์ ขอดคำแปง, 2542; สำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร, 2542; กรมวิชาการ, หน่วยศึกษานิเทศ, 2544; สุพัชรา ชัมเจริญ, 2545; สำลี ทองธวิ, มปป; รีฟ และ คณะ, 2543; Peter and Tim, 2000; Polloyay, Patton, and Serna, 2001; Farrel, 2003; Karten, 2005)

การอ่านเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญยิ่งสำหรับเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ของนักเรียน ตั้งแต่ระดับพื้นฐานจนถึงระดับสูง ซึ่งจำเป็นที่เด็กทุกคน ครอบคลุมไปถึงเด็กที่อยู่ในกลุ่มสมมติฐานที่ต้องการการดูแลเป็นพิเศษต้องใช้การอ่านเพื่อเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้วิชาอื่น ๆ ต่อไป

ดังได้กล่าวมาแล้วว่า เด็กกลุ่มสมมติฐานเป็นเด็กที่มีความต้องการพิเศษประเภทหนึ่งต้องการจัดการเรียนการสอนที่แตกต่างไปจากเด็กกลุ่มปกติ ดังนั้นการพัฒนาโปรแกรมการศึกษา

บุคคลเพื่อพัฒนาการอ่านภาษาไทยสำหรับเด็กกลุ่มนี้จึงมีความจำเป็นยิ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กกลุ่มสมาธิสั้นที่เรียนร่วมอยู่ในห้องเรียนปกติที่อาจจะยังไม่มีการศึกษาถึงความผิดปกติต่าง ๆ ด้านการอ่านและความต้องการพิเศษเฉพาะเจาะจงเพื่อแก้ปัญหาที่ชัดเจนลงไป ครูประจำชั้นในห้องเรียนปกติ มีนักเรียนกลุ่มสมาธิสั้นที่มีความต้องการช่วยเหลือด้านการอ่าน เมื่อทำการศึกษาถึงปัญหาการอ่านของนักเรียนกลุ่มนี้แล้วควรจะได้พัฒนาโปรแกรมการศึกษารายบุคคลเพื่อพัฒนาการอ่านภาษาไทยสำหรับนักเรียนกลุ่มสมาธิสั้น ซึ่งผลการวิจัยเรื่อง การพัฒนาโปรแกรมการศึกษารายบุคคลเพื่อพัฒนาการอ่านภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีสมาธิสั้นในห้องเรียนปกติจะเป็นแนวทางช่วยครูจัดการเรียนการสอนสำหรับผู้เรียนที่สมาธิสั้น แต่เนื่องจากครูประจำชั้นส่วนใหญ่ยังไม่คุ้นเคยกับการนำปัญหาการอ่านของนักเรียนสมาธิสั้นมาพัฒนาเป็นโปรแกรมการศึกษารายบุคคล ผู้วิจัยในฐานะครูคนหนึ่ง จึงต้องการศึกษากระบวนการดังกล่าวและนำโปรแกรมการศึกษารายบุคคลเพื่อพัฒนาการอ่านภาษาไทยไปทดลองใช้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัญหาการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีสมาธิสั้นในห้องเรียนปกติ
2. เพื่อพัฒนาโปรแกรมการศึกษารายบุคคลสำหรับแก้ปัญหาการอ่านที่พบ

ขอบเขตของการวิจัย

1. ตัวอย่างประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 26 คน ที่มีนักเรียนสมาธิสั้นจำนวน 1 คน เรียนร่วมเต็มเวลา โรงเรียนเกษมพิทยา
2. ระยะเวลาทำการทดลองสอนรวม 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 1 ชั่วโมง รวม 40 ชั่วโมง
3. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย เนื้อหาในหนังสือเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชุดพื้นฐานภาษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เล่ม 1,2 และ ชุดภาษาเพื่อชีวิต ภาษาพาที ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ของ กระทรวงศึกษาธิการ หนังสือหลักภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เล่ม 4 ของ ภาสนีย์ วรรณิเวชศิลป์ และอนุทัย โรจนวิภาต
4. ตัวแปรที่ศึกษาประกอบด้วย
  - 4.1. ตัวแปรต้น คือ โปรแกรมการศึกษารายบุคคลเพื่อพัฒนาการอ่านภาษาไทย ตามศักยภาพของนักเรียนที่มีสมาธิสั้น สำหรับการเรียนการสอนในห้องเรียนปกติที่มีการเรียนร่วมเต็มเวลา
  - 4.2. ตัวแปรตาม คือ คะแนนการอ่านของนักเรียนที่มีสมาธิสั้นที่เรียนในห้องเรียนที่มีการเรียนร่วมเต็มเวลา ได้จากแบบทดสอบความสามารถการอ่านออกเสียงภาษาไทย

ข้อตกลงเบื้องต้น

นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กสมาธิสั้นที่แพทย์ลงความเห็นแล้วและเรียนวิชาภาษาไทยร่วมกับเด็กปกติในห้องเรียนปกติ

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

โปรแกรมการศึกษารายบุคคล หมายถึง กรอบหรือแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเกษมพิทยา ให้กับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ประเภทเด็กสมาธิสั้น ประกอบด้วย

1. โครงสร้างเวลา ได้แก่ จำนวนเวลา 40 คาบ ๆ ละ 20 นาที
2. ปัญหาการอ่านที่วิเคราะห์ได้ทั้งหมด 5 ประเภท ได้แก่ การอ่านข้ามคำ การอ่านไม่ชัด การอ่านตะกุกตะกัก การอ่านเป็นคำอื่น และการอ่านเพิ่มคำ
3. ข้อมูลส่วนตัว ได้แก่ ชื่อ นามสกุล ชั้น
4. เป้าหมาย ได้แก่ 1) สามารถอ่านออกเสียงคำได้ตามลำดับคำ ไม่อ่านข้ามคำ ไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 2) สามารถอ่านออกเสียงคำได้ชัดเจน ไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 3) สามารถอ่านออกเสียงคำได้ต่อเนื่อง ไม่อ่านตะกุกตะกัก ไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 4) สามารถอ่านออกเสียงคำได้ตรงตามคำที่กำหนดให้อ่าน ไม่อ่านเป็นคำอื่น ไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 5) สามารถอ่านออกเสียงคำได้ครบตามจำนวนคำ พยางค์ที่กำหนดให้อ่าน ไม่อ่านเพิ่มคำ ไม่น้อยกว่าร้อยละ 80
5. จุดประสงค์ ได้แก่ 1) สามารถอ่านออกเสียงคำที่มีปัญหาการอ่านจากแบบทดสอบความสามารถการอ่านออกเสียงก่อนการทดลองได้ 2) สามารถอ่านออกเสียงบทอ่านในหนังสือเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชุดภาษาเพื่อชีวิต ภาษาพาที ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ได้
6. สาระการเรียนรู้ ได้แก่ 1) คำที่นักเรียนสมาธิสั้นมีปัญหาการอ่านออกเสียงจากแบบทดสอบความสามารถการอ่านออกเสียงก่อนการทดลอง จำนวน 60 คำ 2) บทที่ 4 ศาลาเรื่องเล่า บทที่ 6 เพลงธรรมชาติ บทที่ 7 ตลาดของหนูเอง บทที่ 8 คนเก่ง... คี๊คคัก จากหนังสือเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชุดภาษาเพื่อชีวิต ภาษาพาที ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ของกระทรวงศึกษาธิการ
7. กิจกรรมการเรียนรู้ ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อแก้ปัญหาการอ่าน 5 ประเภท จำนวน 15 แผน แผนละ 2-3 คาบ คาบละ 20 นาที รวม 40 คาบ ดังนี้ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1-3 เรื่อง การแก้ปัญหาการอ่านข้ามคำ 2) แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4-6 เรื่อง การแก้ปัญหาการอ่านไม่ชัด 3) แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7-9 เรื่อง การแก้ปัญหาการอ่านตะกุกตะกัก 4) แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 10-12 เรื่อง การแก้ปัญหาการอ่านเป็นคำอื่น 5) แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 13-15 เรื่อง การแก้ปัญหาการอ่านเพิ่มคำ

8. ยุทธศาสตร์การสอน ได้แก่ 1) สอนเป็นรายบุคคล 2) สอนแบบให้นักเรียนใช้ประสาทสัมผัสหลาย ๆ อย่าง 3) แก้ปัญหาการอ่านแต่ละประเภท ตามกรอบการแก้ปัญหาการอ่าน 4) ใช้หลักการสอนเด็กสมาธิสั้น

9. การวัดผล/ประเมินผล ได้แก่ การทดสอบนักเรียนเป็นรายบุคคลโดยใช้ 1) แบบทดสอบความสามารถการอ่านออกเสียงฉบับเดียวกันกับก่อนการทดลอง 2) แบบทดสอบความสามารถการอ่านออกเสียงระหว่างการทดลอง

10. ผลการวัดผล/ประเมินผล ได้แก่ ข้อมูลคำร้อยละ แสดงการแก้ปัญหาการอ่าน 5 ประเภท ได้แก่ การอ่านข้ามคำ การอ่านไม่ชัด การอ่านตะกุกตะกัก การอ่านเป็นคำอื่น และการอ่านเพิ่มคำ หลังการทดลองใช้โปรแกรมการศึกษารายบุคคลเพื่อพัฒนาการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีสมาธิสั้นในห้องเรียนปกติ

การพัฒนาโปรแกรมการศึกษารายบุคคล หมายถึง การสร้างกรอบหรือแนวทางการจัดการเรียนการสอนด้านการอ่านให้ตรงกับศักยภาพของเด็กสมาธิสั้น โดยมีขั้นตอน ดังนี้ 1) กำหนดกลุ่มตัวอย่าง หรือกรณีศึกษา 2) ศึกษาปัญหาการอ่านของเด็กสมาธิสั้น 3) หาวิธีการแก้ปัญหา 4) สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ 5) ดำเนินการสอน 6) วัดผล/ประเมินผล

การอ่านภาษาไทย หมายถึง การออกเสียงตามตัวหนังสือและข้อความที่ปรากฏในหนังสือเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชุดภาษาเพื่อชีวิต ภาษาพาที ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ของ กระทรวงศึกษาธิการ

ปัญหาการอ่าน หมายถึง การที่ผู้เรียนไม่สามารถออกเสียงตามตัวหนังสือในหนังสือเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชุด พื้นฐานภาษา และภาษาเพื่อชีวิต ภาษาพาที ของกระทรวงศึกษาธิการได้ถูกต้อง ลักษณะการไม่สามารถออกเสียงได้มีดังนี้

1. การอ่านสลับตัวอักษร หมายถึง การออกเสียงตัวอักษรหนึ่งเป็นอีกตัว อักษรหนึ่ง ได้แก่ ค เป็น ก, ก เป็น ค, น เป็น ม เช่น คู - กู, กา - ถา, โน - โม

2. การอ่านสลับคำ หมายถึง การไม่อ่านคำที่ต้องอ่านแต่ไปอ่านคำอื่น ๆ ในข้อความนั้นแทน เช่น ข้อความที่กำหนดให้อ่านว่า เธอมองเห็นแคคที่กำลังเล่นน้ำไหม นักเรียนอ่านว่า เธอมองเห็นแคคที่กำลังเล่นน้ำไหม

3. การอ่านข้ามคำ หมายถึง การอ่านละเว้นคำบางคำ เช่น ไปดูหนัง อ่านว่า ไปหนัง

4. การอ่านไม่ชัด หมายถึง การออกเสียงพยัญชนะบางตัวไม่ได้จึงออกเสียง พยัญชนะตัวอื่นแทน เช่น รัก เป็น ลัก, โรงเรียน เป็น โองเรียน

5. การอ่านย้อนกลับไปกลับมา หมายถึง อ่านผ่านไปแล้วกลับมาอ่านซ้ำอีก

6. การอ่านข้ามบรรทัด หมายถึง การไม่อ่านบรรทัดที่ต่อจากข้อความที่อ่าน ไปแล้วแต่ข้ามไปอ่านอีกบรรทัดแทน

7. การอ่านตะกุกตะกัก หมายถึง อ่านซ้ำคำที่อ่านไปแล้ว หยุดอ่านเมื่อถึงคำที่อ่าน ไม่ได้พอถึงคำที่อ่านได้ก็อ่านต่อ

8. การอ่านตัวสะกดไม่ได้ หมายถึง อ่านคำที่สะกดด้วยมาตราบางมาตรา ไม่ได้ เช่น พืช ไม้รู้ว่า ช ออกเสียงเป็น ค

9. การอ่านเสียงดัง หมายถึง อ่านออกเสียงเกิน 80 เดซิเบล

10. การอ่านเสียงค่อย หมายถึง อ่านออกเสียงอยู่ในลำคอจนผู้ฟังได้ยินไม่ชัดเจน

11. การอ่านเป็นคำอื่น หมายถึง อ่านคำหนึ่งเป็นอีกคำหนึ่ง เช่น อ่านคำว่า หยุดเรียน เป็น ขาดเรียน

12. การอ่านเพิ่มคำ หมายถึง อ่านคำโดยต่อเติมคำอื่นเข้าข้างหน้าข้างหลังคำ เช่น อ่านคำว่า นักเรียน เป็น นักเรียนนี้ หรือ แล้วนักเรียน

การพัฒนาการอ่าน หมายถึง ความสามารถในการอ่านคำที่เป็นปัญหาในบทอ่านที่กำหนดให้ วัดผลจากคะแนนการอ่าน หลังการใช้โปรแกรมการศึกษารายบุคคลเพื่อพัฒนาการอ่านภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีสมาธิสั้นในห้องเรียนปกติ

นักเรียนสมาธิสั้น หมายถึง เด็กที่มีความต้องการพิเศษ ด้านการอ่าน มีความสนใจ ความใส่ใจต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็นระยะเวลาสั้น ๆ ต่ำกว่า 5 นาที อยู่นิ่งเฉยไม่ได้ เคลื่อนไหวตลอดเวลา มีอาการหุนหันพลันแล่น ขาดความยับยั้งชั่งใจ รวมทั้งแพทย์ลงความเห็นว่ามีสมาธิสั้นและ เรียนร่วมในชั้นเรียนปกติเต็มเวลา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนเกษมพิทยา

วิธีดำเนินการวิจัย

1. การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน
2. ตัวอย่างประชากรและการกำหนดตัวอย่างรายกรณี
3. การกำหนดเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
5. การกำหนดกรอบ โปรแกรมการศึกษารายบุคคลเพื่อพัฒนาการอ่านภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีสมาธิสั้นในห้องเรียนปกติ
6. การพัฒนาโปรแกรมการศึกษารายบุคคลเพื่อพัฒนาการอ่านภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีสมาธิสั้นในห้องเรียนปกติ
7. การดำเนินการทดลองและประเมินผลการทดลอง
8. การวิเคราะห์ข้อมูลและสรุป อภิปรายผลการทดลอง
9. การเลือกสถิติที่ใช้ในการวิจัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. นักเรียนที่มีสมาธิสั้นได้เรียนการอ่านภาษาไทยตามศักยภาพ
2. ทำให้ครูตระหนักในการช่วยเหลือเด็กที่มีความต้องการพิเศษ จะได้จัดการเรียนการสอนเป็นรายบุคคลในห้องเรียนปกติ ในการที่สอนนักเรียนปกติไปพร้อม ๆ กัน
3. ได้วิธีการแก้ปัญหาการอ่าน 12 ประเภท
4. เป็นแนวทางให้ครูนำโปรแกรมการศึกษารายบุคคล ไปปรับใช้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้
อื่นๆ สำหรับนักเรียนสมาธิสั้น